

ارتقاء کیفیت بافت های تاریخی فرسوده با استفاده از شیوه مداخله نوسازی و بازسازی

نمونه موردی: محله شاهرکن الدین دزفول

علی اصلاح چی^۱، صبا میردریگوندی^۲

Ely.eslahchi@yahoo.com

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد شوشتر

Saba.mir67@yahoo.com

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد شوشتر

چکیده

در میان شهرهای کهن ایران زمین، نمونه ای که در شهرسازی سنتی ایران دارای اعتبار و هویت ویژه بوده و تا کنون نیز آثاری از ساختار و استخوان بندی کهن را در خود حفظ کرده، شهر تاریخی دزفول می باشد. این شهر، از ارزش تاریخی بالایی برخوردار است. بافت تاریخی شهر دزفول، گنجینه هایی گرانبها از آثار تاریخی و فرهنگی را در خود جای داده است که با فرسودگی آنها علاوه بر ساختار کالبدی، هویت فرهنگی و تاریخی شهر نیز در معرض خطر نابودی قرار گرفته و صرفا به یک محدوده ی شهری خاص و البته فاقد هویت تبدیل می شود. آنچه در این نوشتار علمی بر آن تاکید شده، بررسی عوامل موثر در فرسودگی فیزیکی بافت محله شاهرکن الدین به عنوان یکی از محلات کامل شهر تاریخی دزفول می باشد. روش تحقیق بکار گرفته شده از نوع توصیفی-تحلیلی است. که نتایج تحقیق نشان می دهد، عواملی از قبیل نبودن روشهای احیاء و مرمت، مهاجرت ساکنین بومی محله، ضروریات و نیازهای جدید زندگی، سلب امنیت روانی، آلودگی ناشی از رشد و گسترش حجم آوارها و زباله های شهری، بیشترین تاثیر را در فرسودگی این بافت داشته اند، به طوری که نقش قدمت را در فرسودگی کم رنگ نموده است. در پایان بومی کردن دانش احیاء و مرمت، اصلاح و بازسازی از جمله راهکارهای پیشنهادی در این پژوهش است.

واژگان کلیدی: آسیب شناسی، بافت تاریخی، هویت تاریخی و فرهنگی، محله شاهرکن الدین.